

Nikki's hemelvaart

Het leek wel of het de laatste weken vaker had geregend dan in alle jaren die ze zich herinnerde. Of dat het in ieder geval voortdurend zwaar bewolkt was geweest. Ja, ze wist wel zeker dat de zon zich al die tijd geen moment had vertoond.

Het was begonnen met dat onweer in de avond na de dag van het Nationale Feest. Ze had geen angst gehad voor de bliksems die boven de stad hadden geflikkerd – naar verhouding even fel als de paar defecte neonlampen van de Bibliotheek wanneer ze daar 's nachts wakker schrok, klam van het zweet, krampend van begeerte naar een shot vloeiwizz. Je kon altijd je ogen nog sluiten, je handen stevig tegen de oogkassen drukken – dan trilden die handen meteen ook niet meer. En in de ergste gevallen tegen de vaalbruine slaapzak van Charles aan-schuiven, al wist je dat hij zijn hand in je bloesje zou steken zodra hij wakker werd uit zijn benevelde gesnurk, maar ook dat hij nooit verder zakte dan het sierbeslag van de riem van je jeans, die als een grendel je onderlichaam

afsloot. En dat hij minstens tien lange minuten luid kreunend zou proberen zich af te rukken alvorens in een gierende huilbui uit te barsten omdat het hem wéér niet gelukt was, waarna hij net zou doen alsof hij hevig was klaargekomen en je een paar slokken van zijn eerste pilsje van de nieuwe ochtend zou opdringen.

Het was de donder die haar bang maakte. Niet zozeer het harde geknetter vlak boven haar hoofd, de knallen die tussen de betonnen en marmeren gevels van de stationswijk van links naar rechts ketsten. Ze had al op school geleerd dat donderslagen die je kon horen *ipso facto* – dat had haar leraar gezegd, *ipso facto* – geen kwaad konden. Je schrok er wel van, zoals je ook altijd weer van mannen in een uniform schrok, maar dat was niet hetzelfde als *báng* zijn. Nee, het erge was dat doffe gedreun op de achtergrond, het vage, onheilspellende gerommel in de verte. Alsof het land rondom de stad in opstand was gekomen en onstuitbaar, in grote, bruin-zwarte vloedgolven deze kant op kwam, recht op haar af, uit alle windrichtingen, alles wegvagend wat het ontmoette, de huizen en flats in de voorsteden, de wegen, de spoorlijnen, de bruggen, niets sparend wat door mensen gebouwd was. En dat ook de mensen zelf zouden worden bedolven onder tonnen woest kolkende grond.

Dat ze zouden stikken met een kluit aarde in de mond, of verpletterd worden, samen met de baby's in hun armen, in de auto's waarmee ze hadden proberen te vluchten – nog platter dan Karl, die een poosje geleden van de Parnassustoren was gesprongen, recht onder de wielen van een dubbeldekker.

Dat het einde van de wereld gekomen was, dáár was ze bang voor.

Want ze wilde niet dood, Nikki. Als ze oud was, zo'n dertig of misschien wel veertig jaar, best mogelijk dat ze er dan anders over zou denken. Die oude mensen keken allemaal uit hun ogen alsof ze eerder vandaag dan morgen dood zouden zijn, tenminste de gejaagde types die ze hier in de stad zag, vooral de mannen in hun saaie kantoorpakken die zich door haar in stille steegjes, achter stapels kartonnen dozen met afval lieten aftrekken. Het was niet fijn om oud te zijn, dat had Nikki inmiddels wel door.

Zelf had ze echter niets te klagen, vond ze, zo lang ze maar niet bang was. Zo lang ze maar op gezette tijden een shotje kon nemen. En elke dag minstens één schoon slipje kon aantrekken, dat was misschien het belangrijkste van alles. Fris water en een smetteloos schoon slipje in een van de vele koele toiletten die ze links en

rechts in de openbare gebouwen van de stationswijk had ontdekt, maar ook in sommige winkels en kantoorpanden – ze wist er zelfs een paar met een bidet – waar ze je niet wegstuurden als je het handig aanpakte en er niet te vaak achter elkaar kwam.

Die avond, op de dag na het Nationale Feest, was ze zelfs in een superhumeur geweest. Door het drukkende, zwoele weer waren er meer klanten komen aansluipen dan op een gemiddelde zomeravond, en bovendien zo opgefokt dat Nikki zelden meer dan twee of drie minuten nodig had gehad. Uit ervaring wist ze dat ze dan flinke fooien kreeg – alsof de kerels blij waren dat hun beschamende moment van zwakte niet langer had geduurd dan strikt nodig was.

Ze had bij de Rooie genoeg wizz aangeschaft om minstens een volle week vooruit te kunnen, als ze het kalmaan deed. En in de Bazar had ze zes blauwe slipjes geritst en voor Charles een doosje met drie siercondooms gekocht. Op de verpakking stond het logo van zijn favoriete biermerk – een eenhoorn op zijn achterste poten – en de garantie dat de condooms minstens een half uur naar bier bleven smaken. En dat ze honderd procent milieuvriendelijk waren, geheel vrij van cadmium, CPX en kunstmatige kleurstoffen. Ze dacht dat Charles

wel blij zou zijn met de suggestie dat hij nog emplooi had voor dit soort dingetjes.

Daarna had ze bij Mah Yong drie garnalenloempia's gegeten, meer met haar handen dan met de bijgeleverde houten stokjes, en er driekwart fles parelwijn bij gedronken. Van de twee mannen in de keuken, die dropen van het zweet, ging deze keer alleen degene die ze Yang noemde via de achteruitgang met haar mee het steegje in, en één eenhoorn moest geofferd worden. En waarachtig, ondanks de garnalen en de parelwijn proefde ze de gegarandeerde biersmaak.

Kortom: het was in alle opzichten een perfecte avond geweest en pas toen ze rond middernacht geeuwend midden op de uitgestorven Vredesplaats stond was het opeens tot haar doorgedrongen dat er onweer in de lucht hing. Boven het grotestadswaas van halogeen en neon en xenon en ander kunstlicht koepelde vaag zichtbaar een grauwwarte hemel. De schelle, aan en uit flikkerende verlichting van de gokhallen en bordelen aan de zuidkant van het plein, de reclame voor *Dildo en Aeneas* aan de voorgevel van het Holoporno Paradijs en zelfs het majestueuze hologram van de discreet parende vredesduiven midden boven het plein (een omstreden geschenk van Parnassus aan de stad) kwamen haar

opeens nietig en futiel voor – als goedkope imitaties van de Natuur Zelf. En er liepen smaragdgroene en kornalijsrode strepen door het wolkendek, in grillige, voortdurend veranderende patronen, zoals cirkels en meanders en spiralen, alsof de wolkenilluminatie van de vorige avond nog eens feestelijk werd overgedaan, maar nu in het groot, en helemaal voor haar alleen, alsof iemand deze keer het buitenhoertje zélf eens wilde tracteren. Of misschien als een onverschillig soort generale repetitie voor een volgende keer, met écht publiek. De betegelde vlakte van de Vredesplaats, nog bezaaid met de papiersnippers, etensresten, plastic zakjes, leeggelopen ballonnen en sigarettepeuken van het jaarlijkse volksfeest, veranderde keer op keer van kleur, in een snelle, onvoorspelbare ritmiek zonder vaste tijd of maat – met telkens wisselende kleurschakeringen als die van een olievlek in het zonlicht.

Zo fascinerend was dit natuurfenomeen, dat volgens haar nog nooit aan de mensheid was vertoond, en zo euforisch de stemming waarin ze zich door de wizz en de wijn bevond, dat Nikki de echte bliksems aan de hemel pas opmerkte toen ze ook de eerste donderslagen al hoorde. En meteen was ze doodsbang. Als verlamd bleef ze staan, minuten lang, tot ze een steek boven haar

linker oor voelde – of eigenlijk geen steek, maar meer een aanraking van hitte die zich via haar keel en maag en kruis tot onder in haar tenen voortplantte, een warmte die als een stomp over haar heen werd gezet. Even stond ze te tintelen, te huiveren tussen genot en schaamte – zoals die keer thuis, in het warme water van het ligbad, toen ze voor het eerst van haar leven was klaargekomen, precies op het moment dat haar vader, twee kamers verderop, was gestorven.

Maar toen de eerste dikke regendruppels vielen en ze in de verte het doffe gerommel van een zwaar onweer hoorde naderen, het einde van de wereld, was ze in paniek beginnen te rennen op weg naar de veilige traverse onder de Bibliotheek, het vertrouwde ronken van Charles in zijn grauwbroune slaapzak, en straks weer de vingers waarmee hij in haar bloesje zou graaien naar zijn geluk – zoals kermisklanten in een carrousel naar de bungelende prijskwast graaien, en altijd mistasten, tenzij de onzichtbare spullebaas het anders wil.

De volgende dagen had ze hoofdpijn. Onder haar slanke blonde haren, die haar linker oog altijd half en half bedekten – ‘een gordijntje dat tot binnengluren lokt’, had Charles ooit gezegd – voelde ze een zachte bult, als van

een bijsteek. Het deed geen pijn wanneer ze er zachtjes over wreef, in tegendeel: ze werd er warm en rustig van.

Na een weekje was de hoofdpijn verdwenen, maar de knobbel boven haar oor zat er nog. Er was een zacht vachtje van donzige haartjes overheen gegroeid. Nikki was al zo goed aan het nieuwe plekje op haar lichaam gewend geraakt, dat ze het vaak gedachteloos met haar vingers streelde, ook als ze niet bang was, geen veiligheid zocht, alleen warmte.

Op een dag was er een klant over haar heen gevallen. Het was gebeurd in de Servetsteeg, een van haar vaste plekken. Een zware man, die al een paar keer eerder bij haar was geweest, zo’n type dat zelf een condoom bij de hand had, met het papiertje er al af om geen tijd te verliezen. Hij had licht voorovergebogen gestaan en op het laatst haar hoofd stevig met zijn handen vastgepakt – zoals de meeste mannen dat deden als het bijna zo ver was. Ze had gevoeld hoe zijn vingers zich in het donzige bultje boven haar oor probeerden te boren en nog geen tel later was hij als een zoutzak over haar heen gestort. Ze wrong zich onder hem uit, bleef enkele seconden staan kijken naar zijn knalrood aangelopen gezicht, de wijd opengesperde, levenloze ogen, zijn gestrekte rechter

arm, waarvan de gebalde vuist op een stuk karton met het rode embleem van *Kaifu Disks* rustte – en holde toen de steeg uit, zonder nog één keer om te kijken.

Geen mens stond te juichen wanneer er iemand van het hand- en mondgilde, zoals Charles het altijd spottend noemde, in de buurt van een hartaanval werd gesignaleerd. Zelfs de politie stuurde je liever weg dan je op te pakken. Dan konden ze discreet het condoom afpellen en de gulp sluiten, dat soort dingen, ter wille van de bedroefde familie. Net als bij Nikki's vader. Alleen was het toen geen meewerkend straathoertje geweest, maar een minderjarig meisje dat geprobeerd had zich te verzetten – Nikki's vriendin Joyce. Geen steegje, maar de logeerkamer thuis, vroeg in de ochtend. En niet de politie, maar zichzelf was het geweest, nog druipend van het badwater, die op het snerpend gillen van Joyce was komen aanrennen.

Pas in de schemering van de traverse was ze tot rust gekomen. 'Had-ie al betaald?' had Charles bezorgd gevraagd. 'Hoor eens, je hebt hem het ultieme orgasme geschonken,' zei hij een paar dagen later, vlak na een van zijn huilbuien. 'Weet je wel dat eros en thanatos als yin en yang zijn?'

Maar toen had hij het over het tweede geval gehad, een volgende klant, die op precies dezelfde manier over haar heen was gevallen. Een hartaanval was wel erg onwarschijnlijk geweest, die keer – het was een jonge, schichtige knaap van nog geen twintig. Sinds die dag zei Nikki tegen alle klanten dat ze haar hoofd niet mochten aanraken. En als ze het in de trance van hun lust dreigden te vergeten werd ze grof. 'Blijf met je tengels van mijn kop,' zei ze dan. 'Pak liever mijn tieten, die zijn bij de prijs inbegrepen.' Toch ging het nog één keer mis, deze keer gelukkig weer bij een oude man. Charles had gelijk gehad: als je het een ultiem orgasme noemde, klonk het meteen stukken minder erg.

Een week later werd de kroeg van de Rooie gesloten. Af en toe vond de politie het nodig op te treden. Dan had er weer eens in de krant gestaan dat het stadsbestuur laks was. Of dat het tijd werd dat er een nieuwe wind ging waaien. En dat het wel leek alsof het amusementsconcern Parnassus het in deze stad helemaal voor het zeggen had.

Nikki kon alleen terecht bij een paar wildvreemde dealers die zeiden dat de wizz vier keer zo duur was nu de politie overal op de loer lag. 'Je weet hoe dat gaat,' zeiden ze tegen haar. Ja, ze wist het. In zulke tijden ver-

dienden dealers vier keer zoveel en deden ze bovendien alsof ze moeilijk te vinden waren.

Tezelfdertijd leek het wel alsof de lusten van de klanten gratis en voor noppes werden gesmoord door de grauwe, zonloze wolkenhemel die nu al weken op de stad drukte. Nikki moest steeds verder bij het station en de kantoren vandaan om klandizie te zoeken, op het laatst zelfs naar de loodsen bij de haven, en soms een schip op. Daar kon je geen stampeij maken als een klant achteraf weigerde te betalen. De keurige kantoormensjes in de steegjes waren als de dood dat ze betrappt en herkend zouden worden, dus die riskeerden geen krijsende tippelaarster. Maar varengasten, stuwadoors en sjorders begonnen in zo'n geval alleen maar te lachen of terug te schelden. Of ze gaven haar een flinke mep. En het tarief dat ze bereid waren te betalen lag toch al stukken lager dan wat in de stad gebruikelijk was.

'Dan had je maar een beter vak moeten leren,' spotte Charles, die de laatste dagen nauwelijks meer zijn gore slaapzak uit was gekomen, alleen om bier te halen en aan het andere uiteinde van de traverse tegen een geelbruin uitgebeten wirwar van graffiti te urineren, zelfs overdag tegenwoordig te lui om daarvoor het kleine eindje naar de openbare toiletten van de Bibliotheek te

lopen. 'Kijk mij maar eens. Ik behoor tot het gilde der dichters.'

En zo kwamen de nachten waarin Nikki de slaap niet kon vatten en ze met verkrampd opgetrokken knieën naar wizz lag te hunkeren. Dan brak het koude zweet haar uit en zag ze het licht bebloede onderlijf van Joyce weer voor zich en de verwilderde, ongelovige blik waarmee ze Nikki had aangekeken. Om het te vergeten deed Nikki nu haar ogen beurtelings stijf dicht en wijd open, maar dat maakte geen verschil. Als een computerprogramma dat van slag was en telkens terugsprong naar een grafisch o zo mooi ontworpen hoofdmenu of startpagina, op welke toets je ook drukte. J voor Joyce, haar vriendin, bloed, gespreide, magere dijen. P voor Pappa, haar vader, die er scheef naast lag, roerloos, met rode nagelkrassen in de holte van zijn bleke rug, de mond half open... Of de B voor... *Maak een keuze.* Weer het menu. *Maak een keuze. Maak een...*

En dan wreef ze hard over de bobbel boven haar oor, die nu met zijdeachtig oranje haar was begroeid – een kleurige pluis tussen het blond. Na een poosje kwam dan de slaap wel, met dromen van de Rooie die weer op vrije voeten was, een stralende zon hoog aan de hemel en klanten die in de rij stonden, allemaal met hun handen

alvast achter de rug gebonden. En in die handen, als een verrassing voor straks, gloednieuwe, naar lavendel geurende onderbroekjes in alle kleuren van de regenboog.

Op één van die dagen had Nikki haar eerste moord gepleegd. Ze kon er niets aan doen. Het gebeurde in een donker hoekje van het havenkwartier, 's avonds laat, toen ze al op het punt stond naar de stad terug te lopen om in de ploegendienst achter de anonieme doorsteekluikjes van het Holo tenminste een páár kredieten te verdienen.

Het was als een scène uit zo'n oude zwartwitfilm, dacht ze achteraf: een man die in het morsige licht van een enkele straatlantaarn met een blikkerend mes op haar af kwam. In een reflex bracht ze haar linkerhand naar de bult boven haar oor, terwijl ze met de rechterhand de dreiging probeerde af te weren. Even, heel even maar streken haar vingers over de blote huid van zijn onderarm. Ze sprong achteruit, maar dat was al niet meer nodig geweest. De aanvaller lag languit of het asfalt en verroerde zich niet. Aan de manier waarop zijn ogen uitpuilden zag Nikki ondanks het dubieuze licht meteen dat de man morsdood was. De jongen, eigenlijk. En het was ook geen mes, ontdekte ze meteen daarna, maar

zo'n glimmende slanke portofoon die nachtwakers bij zich droegen.

Ze bukte zich, streek hem over de wang in een vaag gebaar van spijt. Haar oranje haarpluis gloeide even op, zonder dat zij het zelf merkte, en opeens was de jongen weg, in het niets verdwenen. Ze knipperde met haar ogen, maar het lijk was nog steeds weg zonder een spoor te hebben achtergelaten. Alleen de portofoon lag nog te glinsteren op het asfalt, want die had de nachtwaker uit zijn hand laten vallen. Nee, hij was toch niet helemaal spoorloos weg. Daar lag een metalen gesp, daar een pen, een sleutelbos, een horloge.

Nikki keek naar haar rechterhand, maar kon er niets bijzonders aan zien. Kort en rond geknipte nagels, glad bijgevijld, met zorg gelakt in het fluorescerende geel dat haar metier kenbaar maakte. Een zilveren ringetje met een hartje erop; het zat klem om haar middelvinger, anders had ze het allang weggegooid, of misschien ook niet. Even bleef ze daar nog staan, trillend op haar benen. Toen griste ze het horloge van de grond en rende ze naar Mah Yong, waar ze een hele fles parelwyn leegdrank en als dank voor bewezen diensten een tweede fles mocht meenemen. Yin riep haar na dat ze iets moest eten, dat ze veel te mager begon te worden.

‘Ik heb altijd al gezegd dat wizz niks voor jou is,’ zei Charles toen ze de fles half leeg had. Hij had zijn handen in zijn slaapzak gehouden en zwijgend, met aandacht geluisterd naar haar relaas. ‘En dit tochtgat eigenlijk ook niet.’ Zijn ogen stonden dof. Voor het eerst in de maanden dat ze hem nu kende viel het Nikki op dat haar tunnelgenoot minstens veertig moest zijn. In een opwelling wreef ze hem zachtjes over het voorhoofd, maar toen ze besepte wat ze deed trok ze in paniek haar hand terug.

‘Ik ben door geen aanraking kapot te krijgen,’ zei Charles. ‘Laat staan wég.’

Van opluchting gaf Nikki hem het restant van de wijn. ‘Vieze troep,’ zei hij tussen twee teugen door. ‘Niks voor jou, meisje.’

Al de volgende avond had Nikki haar tweede moord gepleegd, deze keer zonder het slachtoffer met een vinger aan te raken. Het was zo’n goedkoop pooiertje dat al eerder haar geprobeerd haar aan zijn manege van raspaardjes toe te voegen, zoals hij het noemde. Deze keer deed hij het met een ampul vloeiwizz in de ene hand, een stiletto in de andere en een door en door valse glimlach om zijn mond.

‘En ik heb ook een kamertje voor je,’ zei hij. ‘Met een bed. Het wordt al bijna herfst, Nikki.’

Zijn porseleinen hoektanden blikkerden in het lila neonlicht van de tekst *Nooduitgang* bij het Holo, waar deze week *Priapus en Thisbe* onder de solide patronage van Parnassus hun erotische kunsten mochten vertonen. Nikki stond niet ver van de zijdeur die uitkwam op het Maansteegje – zowat de enige plek in de stad waar je gegarandeerd géén klanten zou vinden. Maar wel dealers, als het een beetje meezat. Je had nu eenmaal troost in soorten.

‘Sodemieter op!’ riep Nikki.

Hij was nog een meter of vijf bij haar vandaan en hield nu zijn pas in.

‘Er is in dat huis namelijk ook een bad,’ zei hij, op een toon alsof hij zijn hoogste troef tot het laatst had bewaard. ‘Hou je bek!’ had ze willen roepen, maar ze kreeg geen woord uit haar keel, zo bang was ze. Want ze wist wat hij verder nog zou zeggen, ze zag het aan de manier waarop hij glimlachte, zijn ogen half dicht kneep. En hij zei het. ‘Zo’n lekker ouderwets wit ligbad met heet water zoveel je maar wilt. Ideaal om jezelf te vingeren!’

Toen ze die woorden hoorde was het alsof er iets knapte in haar hoofd. Als er ooggetuigen waren geweest

hadden ze kunnen zien dat het oranje deel van haar sluike haren even opbolde en fel oplichtte, alsof er binnenin een fors voltage statische electriciteit tot ontlading was gekomen. En dat Nikki met een mengsel van haat, verbijstering en blijdschap in haar blik wel tien seconden roerloos bleef staan staren naar de plek waar zojuist nog dat pooiertje had gestaan. Of misschien geen blijdschap, maar dan toch minstens opluchting.

Er waren echter geen ooggetuigen. Ook niet toen ze even later tot zinnen was gekomen en al haar moed had bijeengeraapt om de anorganische restanten af te zoeken op bruikbaar spul. Wanneer er geen lijk is, wist ze van triveeseries en ouderwetse detectiveverhalen, is er ook geen moordenaar. Niemand kon haar iets maken. Ze nam het protserige gouden horloge mee en de ongebruikte injectiespuit die hij in zijn jaszak moest hebben gehad. Plus de ampul wizz, waarvan het dikke bruine glas goddank niet in scherven was gevallen. Ze negeerde de twee porseleinen hoektanden die door een duivels toeval links en rechts van de ampul nog steeds lagen te blikkeren, alsof hun mond alleen wat groter was geworden en nu nóg breder kon grijnzen. Maar nog voor ze de steeg uit was had ze de naald door het rubberen sluitvlies van de ampul gestoken en daarna in de holte van haar linker

elleboog. En ze had nog één keer omgekeken. Afgezien van de lila letters *Nooduitgang* was het Maansteegeje doods en verlaten geweest, precies zoals het hoorde. En ze had achteloos een paar keer over de bobbel boven haar oor geaaid – zoals je een hond aait die braaf is geweest, of een poes zomaar.

‘Nikki, de Schrik van de Zelfkant,’ had Charles haar genoemd toen hij het verhaal had aangehoord.

Twee etmalen later, eergisteren, was Nikki midden in de nacht wakker geworden. Het kwam deze keer niet door een tekort aan wizz. Het horloge was wel protserig geweest, maar tegelijk origineel Zwitsers en nog antiek bovendien. Ze had voorraad voor minstens drie weken. Ook had ze twintig slipjes gekocht – van die grappige, met één dag van de week op de voorkant en de volgende dag op de achterkant gedrukt. Eerlijk betaald. En Charles had ze twee kratten Eenhoornbier laten brengen door een vage kennis, zo’n straatzwerver die vuilnisbakken afliep en met zijn voeten voorzichtig voelde of de weggegooides sigarettenpakjes wel leeg waren, en die zelf een halve krat had leeggezopen voor de moeite. Charles had het best gevonden en Nikki ditmaal de Florence Nightingale van de Zelfkant genoemd. ‘Toen ik nog

programmeur was,' had hij later met dikke tong gezegd, 'heb ik er altijd van gedroomd een *while-wend-loop* van geluk te maken, een eeuwige lus. Zoiets als *Ah! crudel! che mai facesti?* – maar dan vierentwintig uur per dag. Een lus waar je zelfs met control-alt-delete niet uit zou kunnen en zelfs niet door de stekker uit het contact te trekken.' En hij was lallend aan het zingen geslagen om duidelijk te maken wat hij bedoelde.

Charles! Hij snurkte niet!

Ze had zich uit haar slaapzak gekronkeld en was op het blauwe denim van haar spijkerbroek naar hem toe gekropen. Hij ademde niet meer. In de palm van zijn rechterhand, die koel en droog aanvoelde, heel anders dan de keren dat diezelfde hand plakkerig haar borsten had gekneed, omklemde hij een papieren zakje met twee ongebruikte Eenhoorn-condooms erin. En met zijn opengesperde, niets meer ziende ogen staarde hij naar de rusteloos aan en uit flikkerende neonbuizen, waardoor de traverse overdag aan een amusementshal en 's nachts aan een eeuwig onweer zonder donder deed denken. Het leek alsof hij tien jaar jonger was geworden.

Nikki had gehuild. En ze had haar hand boven haar oor gebracht en in de bult geknepen met alle kracht die ze in haar vingers had. En er was iets of iemand geweest

die haar visioen van de stadsreiniging, de groflinnen lijkzak, de onverschillige ambtenaren van de municipale verbrandingsoven óók had gezien. Of die althans haar afgrijzen had meegevoeld.

Want Charles was opeens verdwenen, met slaapzak en al. En Nikki was blijven huilen tot haar traanklieren leeg waren en toen had ze de laatste twee halve liters bier opgedronken die de dichter nog had bewaard, omdat ze instinctief wist dat hij dat gewaardeerd zou hebben. Bij zowat elke slok had ze geproost op zijn gezondheid – want weliswaar begreep ze niks van eeuwige *while-wend-loops*, maar van geluk wist ze alles. Geluk was het tegendeel van eeuwig; het was iets wat in een oogwenk kapot ging. En wat je pas achteraf begreep.

De volgende dag, gisteren was het geweest, had ze drie politiemannen tegelijk vermoord. En nog wel op klaarlichte dag, wat het in haar ogen pas echt tot een misdaad had gemaakt.

Ze waren met hun drieën de Theatertraverse in komen slenteren, waar zij zichzelf juist een shot had toegediend. De ampul en het spuitje zaten alweer in het leren tasje dat ze midden voor haar onderbuik aan haar met glimmende ijzeropjes beslagen broeksriem had

hangen – ‘het lijkt alles bij elkaar wel een kuisheids-gordel,’ had Charles gezegd – dus er was geen enkele reden om bezorgd te zijn.

De patrouille was niet aan het begin van de traverse blijven staan, zoals bij dit soort routinecontroles de gewoonte was, maar doorgelopen. Er stonden in het midden van de lengterichting van de traverse enkele tientallen zwart betegelde zuiltjes met van die vierkante reclamevitruines erop – allemaal al jaren leeg en onverlicht, de meeste nu zonder glas. Zelfs de graffiti in deze voetgangerstunnel was al in geen eeuwen meer ververst. Nikki stond tussen twee van die zuiltjes, ongeveer halverwege de gang, die volgens haar helemaal leeg was. De vitrine aan de kant van de agenten was nog intact en ze had gedacht dat ze achter het sterk vervuilde glas vrijwel onzichtbaar was. Dus toen één van de drie agenten haar kant op wees, schrok ze. En toen nummer twee op zo’n snerpend fluitje begon te blazen, werd ze echt bang. Riepen ze al meteen om versterking? Ze had opeens aan het gegil van Joyce moeten denken. En toen ze alle drie in volle vaart haar kant op kwamen rennen, raakte ze in paniek. Vluchten had geen zin. Ze zouden haar zeker inhalen. Het ging niet om de wizz! Daar zouden ze zich nooit zo druk om maken. Misschien hadden ze ontdekt

wat ze met die nachtwaker had gedaan. En met die etter. Dát zou het zijn! Ze hadden het gouden Zwitserse horloge gevonden en de heler had haar verlinkt. Nikki, het buitenhoertje, zo’n grietje kon je er gerust bij lappen.

En als ze nu maar even had omgekeken en in de verte, vlak bij de andere uitgang, die twee vage gestalten had zien wegsprinten van een vormloze massa die ze op de grond achterlieten, misschien dat ze dan haar paniek nog onder controle had gekregen.

Maar dat had ze niet gedaan. En de agenten waren in het niets opgegaan nog vóór ze haar tot op tien meter genaderd waren.

En toen Nikki even later aan die kant naar de uitgang van de traverse was gelopen, de relatieve openheid van de grijsbewolkte dag tegemoet, had ze niet naar beneden durven kijken. Wel had ze twijfelend, haast vrágend aan de knobbel boven haar oor gevoeld en over de oranje haarpluim gewreven, die nu bijna tot haar schouder reikte, zijdeachtig, koperkleurig in het zonlicht – als de zon tenminste ooit weer zou gaan schijnen.

Want Nikki had begrepen dat het zo niet verder kon.

Er was een nacht gevolgd van veel te veel wizz. En van een heel ander soort eenzaamheid dan toen Charles daar nog in zijn vieze slaapzak had liggen ronken. Er was niemand meer aan wie ze haar verhaal had kunnen vertellen. Niemand die haar ooit spottend de Schrik van de Prinsemarij zou noemen, of iets anders van lang geleden – bij wijze van waarschuwing en troost tegelijk.

Een nacht ook van schuldgevoelens. Die had ze al gekend na de dood van de nachtwaker, maar deze keer waren ze veel sterker. Ze durfde haar ogen niet dicht te doen, bang dat het stilleven van het hoofdmenu weer zou verschijnen, met die dwingende opdracht: kies P voor Pappa, J voor Joyce, B voor Badkuip. Of erger nog: dat er een nieuwe keuze zou zijn toegevoegd, A voor Agenten, en dat de escapetoets nog steeds niet zou werken. *Kies een toets!* Drie politiemannen, drie agenten die toch echt nog niet *oud* waren en die haar niks gedaan hadden. *Kies een toets!*

‘Je hebt gewoon een vadercomplexje,’ had Charles ooit gezegd, een maand of drie geleden, toen ze nog nieuw was, met ongelakte nagels en een slaapzak waar het prijskaartje nog aan hing. ‘Daar barst het van, in de wereldliteratuur. *Join the club and be happy*. En ga lekker naar huis terug, meid.’

Even had ze zich dat moment herinnerd – inclusief de zotte gedachte dat ze *complexje* een mooi woord voor Scrabble had gevonden. En daarna – of was het ervóór? – een plotseling opwellende herinnering aan de avonden dat ze met hun drieën écht Scrabble hadden gespeeld en mamma nog thuis had gewoond.

Ze had het verleden van zich af gezet en over de bult boven haar oor gewreven en er zachtjes op gekrast met haar ronde, professioneel bijgevijlde vingernagels, en dat had haar warm gemaakt en een veilig gevoel gegeven, zoals altijd. Maar deze keer had zo ook schaamte bespeurd. En schuld.

Vandaag had ze al de hele dag een opgejaagd gevoel gehad: doodsbang voor alles wat haar angstig zou kunnen maken. Ze had haar gele lippenstift afgeveegd, want klanten had ze niet willen zien, maar het was haar niet gelukt de fluorescerende nagellak te verwijderen. Ook had ze alle plekken vermeden waar ze politie zou kunnen tegenkomen.

In de klamme atmosfeer onder het grauwe ondoordringbare wolkendek dat als een onnodige deken over de toch al koortsig hete stad was gelegd, had ze door straten gezworven waar ze nooit eerder was geweest. Ze had

gezwet in de hitte, zoals iedereen die ze zag, en tot drie keer toe had ze zich in de airconditioned hal van een van de marmeren kantoorkolossen gewaagd om in de wachtruimte voor bezoekers af te koelen en in de dames-toiletten een nieuw broekje aan te trekken. Je kwam als mooie meid altijd een heel eind als je je kin naar voren stak, twee knoopjes van je bloes open liet (niet drie) en je vuisten gebald hield om de geel gelakte nagels te verbergen. Geen van de portiers had haar lastige vragen gesteld, noch die van *Kools*, noch die van *Iwojima* en zelfs niet de achterdochtige bewakers van een veel te grote ambassade van een land dat ze niet eens wist te liggen. Om dat gebrek aan aandacht was ze blij geweest, want ze wilde niets meer zien of horen of meemaken waar ze echt bang van kon worden.

En 's avonds, toen het al schemerde, was ze naar de Parnassustoren gelopen. In haar papieren tas van Sans Souci had ze nog maar één schoon slipje, en verder niets. Ze ging met de lift naar de twintigste etage, een winkelgalerij. Ze bekeek de etalages stuk voor stuk: de elegant geklede modepoppen van Sans Souci, Saint Hubert en Katz, de electronica uit het Verre Oosten en Californië, de schilderijen en etsen in kunstgalerijen, de hologrammen van reisbureaus.

En in een van de spiegelruiten bekeek ze zichzelf: het smalle gezicht; de donkere broeiende ogen met hun iets verwijde pupillen; de vochtige ongeverfde lippen; de witte jonge tanden; het sluike blonde haar met de oranje pluim; de volle borsten, waar Joyce zo jaloers op was geweest; het groene, decent openhangende bloesje dat aan haar tepels plakte en haar borsten accentueerde omdat het in haar broek gestoken was; de lange benen in de blauwe jeans; de riem met de leren beurs voor haar kruis. Alleen haar voeten in hun straatschoenen met open tenen en veel te hoge hakken, plus natuurlijk de gele vingernagels verrieden nog de buitenhoer.

Ze veegde de blonde haarlok voor haar linker oog opzij, stak vervolgens haar haren met beide handen naar achteren, alsof ze even wilde bekijken hoe een paardestaart haar zou staan.

In de koelte van het damestoilet maakte ze gebruik van het bidet en trok ze haar laatste smetteloze broekje aan. DONDERDAG stond er ten onrechte op, aan de achterkant dus VRIJDAG. Een dag om te vrijen, dacht ze even, maar dat leek haar geen origineel grapje. Niet iets om Charles mee te vermaken. Ze deed een laatste, wederom vergeefse poging de gele nagellak met haar ronde nagels af te krassen.

Toen ging ze met de lift verder naar boven, naar eenentwintig, tweeëntwintig, drieëntwintig... Hoger en hoger. En van dertig tot tweeëndertig ging ze te voet over de brandtrappen – met deuren ervoor die merkwaardigerwijs beweerden dat ze *Verboden Toegang* waren – waar niemand haar meer zag. Hoger en hoger, op weg naar de wolken.

Er was een wit kruis getekend op het dakterras. Daar konden in noodgevallen helikopters landen. Maar er kwam geen helikopter voor Nikki. Ze liep over het gebarsten cement naar de reling, denkend aan Karl. ‘Hoog, hè?’ hoorde ze hem zeggen. ‘Niks voor jou, zo dicht bij de hemel.’ Of was het Charles? Of stonden ze sámen toe te kijken?

Bij de reling gekomen keek ze uit over de stad: de anonieme kantoorkolossen van het stationskwartier, de Bibliotheek, de Vredesplaats, de haven in de verte, de vage lichtpatronen van de straten en kruispunten in de buitenwijken daarachter. En verder weg nog de stikdonkere aardmassa’s die op hun kans lagen te wachten, die ooit als onstuitbare vloedgolven deze kant op zouden rollen om de hele stad, zelfs dit vermetele Babylon dat zich Parnassus noemde en de internationale taal van het beeld sprak, te bedelven onder hun toorn en hun walging.

En vervolgens keek ze naar boven, naar de betrokken hemel die bijna inktzwart was geworden. Er was zwaar weer op komst. Elk moment kon de zwoele lucht zich nu ontladen in een knetterend onweer. In de verte was het eerste gerommel al te horen en een eerste lauwe, dikke regendruppel raakte precies het puntje van haar neus. Ze deed de hooggehakte schoenen uit. Ze gespte haar leren riem los, stroopte haar spijkerbroek naar beneden en opende de laatste knoopjes van haar voyante groene bloesje. Even stond ze te rillen – haar plakkerig bezwete lichaam blootgesteld aan een opstekend briesje. Het was een aangename rilling, vond ze. Een welkom steuntje in haar rug. Misschien stonden Charles en Karl nu allebei als gekken haar kant op te blazen. Het gilde der geesten wilde haar helpen.

Ze keek naar het slipje, DONDERDAG, en moest even glimlachen, zo maar. Ze besloot het aan te houden.

En toen sprong ze over de reling.

Er waren veel ooggetuigen die haar zagen vallen. Ze waren er getuige van dat de pikzwarte hemel opeens in lichterlaaie stond, een ziedende, helder oranje gloed, met overal grillige kolkingen van smaragdgroene en

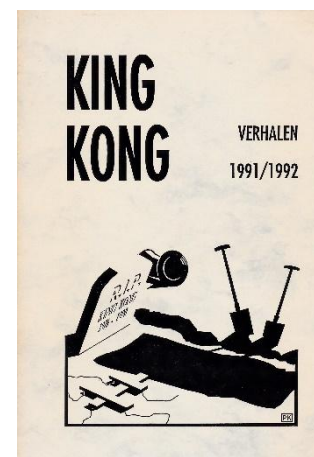
kornalijnrode spiralen. En ze zagen met hun eigen ogen dat het vallende lichaam ongeveer halverwege, ter hoogte van de vijftiende verdieping, stil in de lucht bleef hangen, met gespreide armen – ‘als een blonde engel die de stad zegende,’ zeiden sommigen achteraf. Ook waren ze er getuige van dat er een knetterende donderslag klonk, en dat ze allemaal onwillekeurig ineenkrompen, behalve de engel daar hoog in de lucht, want die wist natuurlijk dat er ipso facto geen reden was om bang te zijn voor donder. En ze getuigden dat er pal daarná een enkele kaarsrechte, puur zilveren bliksemschicht uit de hemel naar beneden was geschoten, die het meisje even leek aan te tippen, precies tegen de oranje pluk haar, links op haar hoofd. En dat er op die bliksem geen donder was gevolgd. Ook waren ze er stuk voor stuk getuige van dat het meisje daarna van het ene moment op het andere in het niets verdwenen was – als een hologram dat was uitgezet.

Een deel van het publiek begon te klappen. Allen vonden het een geslaagde holo-show van Parnassus, een leuke stunt. Iets experimenteels, waarschijnlijk. En zonder meer goede reclame.

Meteen daarna zocht iedereen snel een droog heenkomen, want opeens kwam de regen met bakken tegelijk naar beneden. En waarschijnlijk kwam het

daardoor dat niemand het zilveren ringetje met het zilveren hartje op het plaveisel zag vallen. En dat alle chauffeurs van auto's en dubbeldekkers er in hun onverschillige haast spattend overheen reden, tot het geplette sieraad via de goot werd weggespoeld naar de riolen. En dat dus ook niemand nog ooit de piepkleine lettertjes las van de hartvormige, vakkundig uitgevoerde inscriptie:

voor nikki van pappa



Peter Cuijpers, 1 oktober 2020

Vrijwel ongewijzigd uit King Kong Verhalen 1991/1992 (H.T. Productions, 1992). Hiermee won ik de King Kong Award 1991.

Ik geloof dat dit mijn beste verhaal is.